

prima instanță: Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău
Judecător: O. Melniciuc
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: N. Budăi, V. Efros, I. Muruianu

dosarul nr. 3ra-298/18

Î N C H E I E R E

28 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas, Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursului declarat de Arcer Alexandru,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Arcer Alexandru
împotriva Comisiei de licențiere a profesiei de avocat a Uniunii Avocaților din
Republica Moldova, cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea
admiterii în profesia de avocat și restituirea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017, prin care s-a
admis apelul declarat de Uniunea Avocaților din Republica Moldova, s-a casat
hotărârea Judecătoria Rîșcani municipiul Chișinău din 09 decembrie 2016 și s-a emis
o nouă hotărâre de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 19 august 2016, Arcer Alexandru s-a adresat cu cerere de chemare în judecată
împotriva Comisiei de licențiere a profesiei de avocat a Uniunii Avocaților din
Republica Moldova, cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea
admiterii în profesia de avocat și restituirea sumei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, prin hotărârea Comisiei de
licențiere a profesiei de avocat din 08 iulie 2016, a fost respinsă cererea sa privind
admiterea în profesia avocat, din motiv că nu întrunește condițiile art.10 alin. (2) din
Legea cu privire avocatură.

Prin cererea prealabilă din 14 iulie 2016 a solicitat anularea hotărârii Comisiei de
licențiere a profesiei de avocat din 08 iulie 2016, însă prin hotărârea din 08 august
2016, cererea prealabilă a fost respinsă.

Sustine că la emiterea hotărârii Comisiei de licențiere a profesiei de avocat din 08 august 2016, instituția în cauză a acționat cu derogare de la principiile legale în vigoare, motiv din care consideră că și hotărârea din 08 iulie 2016 este ilegală.

Menționează reclamantul că, hotărârile Comisiei de licențiere din 08 iulie 2016 și 08 august 2016 sunt acte ce denigrează imaginea Comisiei de licențiere a Uniunii Avocaților, deoarece acestea nu corespund condițiilor de formă și conținut ale unui act oficial, nefiind indicate în baza căror motive și temeiuri a fost respinsă cererea depusă, inclusiv și cererea prealabilă, care condiții prevăzute de art. 10 alin. (2) din Legea cu privire la avocatură nu le întrunește, care a fost modalitatea de examinare a cererilor, precum și modalitatea de votare, câte voturi au fost expuse pro și contra.

Astfel în opinia reclamantului, Comisia de licențiere a încălcat prevederile art. 16 alin. (2) și art. 43 alin. (1) din Constituție, art. 3 lit. e) și art. 10 alin. (2) din Legea cu privire la avocatură, precum și art. 8 CEDO.

În continuare reclamantul relatează că, nu este clară poziția Comisiei de licențiere a profesiei de avocat la interpretarea și aplicarea neuniformă a legislației în vigoare, precum și la aplicarea selectivă și discriminatorie a prevederilor legale, deoarece, în unele cazuri, în baza acelorași principii, persoane care practic dețin același statut, sunt admiși în profesia de avocat, fapt ce denotă o poziție contradictorie și ambiguă a comisiei.

Declară că nu este clar nici în baza căror raționamente și temeiuri, unii solicitanți care cad direct sub incidența art. 10 al Legii cu privire la avocatură, sunt admiși în profesie, dar el, fiind sub incidența acelorași norme legale, nu a fost admis.

Apreciază că contrar hotărârilor Comisiei de licențiere a profesiei de avocat, a respectat și întrunește condițiile prescrise de art. 10 alin. (2) din Legea cu privire la avocatură, iar la momentul solicitării sale de a fi admis în profesia de avocat, nu au fost careva temeiuri ce ar fi impus Comisia de licențiere să respingă cererea sa, având în vedere că starea de incompatibilitate nu survine în momentul depunerii cererii de admitere în profesia de avocat, ci în momentul în care solicitantul capătă dreptul de a desfășura activitatea de avocat în conformitate cu prevederile art. 12 din Legea cu privire la avocatură.

De asemenea, invocă ilegalitatea și abuzul Comisiei de licențiere a profesiei de avocat în partea ce ține de impunerea achitării taxei de 5000 lei, prin amenințarea de a restitui cererea fără examinare, având în vedere că la moment nu există niciun temei legal de a percepe vreo taxă pentru admiterea în profesia de avocat.

În drept, reclamantul și-a întemeiat acțiunea în baza prevederilor art. 16 și 43 din Constituția Republicii Moldova, art. 3 alin. (1) lit. a, b), art. 5 lit. a), art. 16 alin. (1) și (3), art. 17 alin. (1) lit. a), art. 19, 25 alin. (1) lit. b), art. 26 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ și art. 10 din Legea cu privire la avocatură.

Solicită constatarea ilegalității acțiunilor Comisiei de licențiere a profesiei de avocat în partea ce ține de respingerea cererii prin care a solicitat să fie admis în

profesia de avocat; anularea hotărârii Comisiei de licențiere a profesiei de avocat din 08 iulie 2016 prin care a fost respinsă cererea privind admiterea în profesia de avocat; anularea hotărârii Comisiei de licențiere a profesiei de avocat din 08 august 2016 prin care a fost respinsă cererea prealabilă; obligarea Comisiei de licențiere a profesiei de avocat de a emite actul administrativ prin care să fie acceptată cererea sa și să fie admis în profesia de avocat, precum și restituirea sumei de 5000 lei, ca ilegal impusă de a fi achitată.

Prin hotărârea Judecătoriai Rîșcani mun. Chișinău din 09 decembrie 2016, cererea de chemare în judecată a fost admisă parțial. S-a recunoscut ca fiind ilegal refuzul Comisiei de licențiere a profesiei de avocat a Uniunii Avocaților din Republica Moldova privind admiterea lui Arcer Alexandru în profesia de avocat. S-a anulat hotărârea Comisiei de licențiere a profesiei de avocat din 08 iulie 2016, în partea respingerii cererii lui Arcer Alexandru în admiterea în profesia de avocat. S-a obligat Comisia de licențiere a profesiei de avocat a Uniunii Avocaților din Republica Moldova să-l admită pe Arcer Alexandru în profesia de avocat. În rest, pretențiile au fost respinse ca nefondate.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 10 ianuarie 2017, Uniunea Avocaților din Republica Moldova a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017, s-a admis apelul declarat de Uniunea Avocaților din Republica Moldova, s-a casat hotărârea Judecătoriai Rîșcani mun. Chișinău din 09 decembrie 2016 și s-a emis o nouă hotărâre prin care cererea de chemare în judecată a fost respinsă.

La 01 decembrie 2017, Arcer Alexandru a declarat recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În susținerea recursului s-a invocat dezacordul cu decizia contestată, considerând-o neîntemeiată și ilegală prin faptul că au fost interpretate eronat normele de drept material.

În acest sens, susține că instanța de apel a interpretat eronat prevederile art. 10 alin. (2) din Legea cu privire la avocatură.

Relevă recurentul că la caz, nu poate fi aplicat termenul de 6 luni din articolul menționat, deoarece, dânsul nu a demisionat din funcția de procuror, iar la etapa depunerii cererii de admitere în profesia de avocat, persoana care a depus cererea nu se află în incompatibilitate, dat fiind că nu are statut de avocat, ci doar aspiră la un asemenea statut.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Prin prisma normei enunțate se constată că recursul declarat de Arcer Alexandru la 01 decembrie 2017 împotriva deciziei din 05 octombrie 2017, a fost depus în termen.

La 14 februarie 2018, în conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC, în adresa intimatului a fost expediată copia recursului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

Intimatul nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că, recursul declarat de Arcer Alexandru, urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Arcer Alexandru, este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, completul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În cazul de față, argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Completul reiterează și faptul că, recursul trebuie să fie unul "efectiv", atât în practică, cât și în drept. Un astfel de recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind „serioase și legitime” conform Convenției (*a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr.45701/99, §137, ECHR 2001-XII*). În același timp, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (*cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2001, Meyer vs Germania, 22 martie 2016*), însă în recursul declarat asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, reieșind din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Arcer Alexandru, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de Arcer Alexandru, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

judecători

Maria Ghervas

Iuliana Oprea